

σπίρτα! έφώναξε ζωηρά ο Χάρμπερτ. — Πολύ άμφιβολο! άποκρίθηκε ο ναύτης, κουνών το κεφάλι του. 'Ο Νάβ και ο κ. Σμιθ δέν καπνίζουν' όσο για τόν κ. Σπίλεττ, φοβούμαι μήπως έ- προτίμησε νά κρατήσει τó καρνέ του παρά τά σπίρτα του!

Ο Χάρμπερτ δέν άποκρίθηκε πιά. Η άπώλεια του κουτιού ήταν πραγμα- τικώς δυστύχημα. 'Οπωςδήποτε, ο μι- κρός ήλπιζε, με τόν ένα ή με τόν άλ- λο τρόπο, νάποκτήσουν και φωτιά. 'Ο Πέγκροφ όμως, πρακτικώ- τερος, έμπεριότερος, δέν εί- χε τόση έλπίδα... Τελος- πάντων, δέν είχαν νά κά- μουν άλλο, παρά νά περιμέ- νουν τήν έπιστροφή του Νάβ και του ρεπόρτερ. 'Όσο για ταυγά, ούτε έμελέττα θά τάκαναν, ούτε άλλά κ' κ' θά τó ροφούσαν ώμά.

Πρίν γυρίσουν στα Καμί- νια, ο Πέγκροφ κι' ο Χάρ- μπερτ έμάζεψαν, για κάθε ένδεχόμενο, μερικούς άκόμη λιθοδόμους. Καί σιωπηλοί, σκεπτικοί, ξεκίνησαν για τó «σπίτι»...

Ο ναύτης, με τά μάτια καρτωμένα κάτω, ζητούσε πάντα τó άνεύρετο κουτί του. 'Ηταν πέντε ή ώρα, όταν μπήκαν στα Καμίνια. Είνε περιττό νά σάς πώ, ότι κ' εκεί-μέσα έψαξαν όλους τούς διαδρόμους, όλες τής γω- νιές του λαβυρίνθου. 'Αλλά πάντα χωρίς άποτέλεσμα.

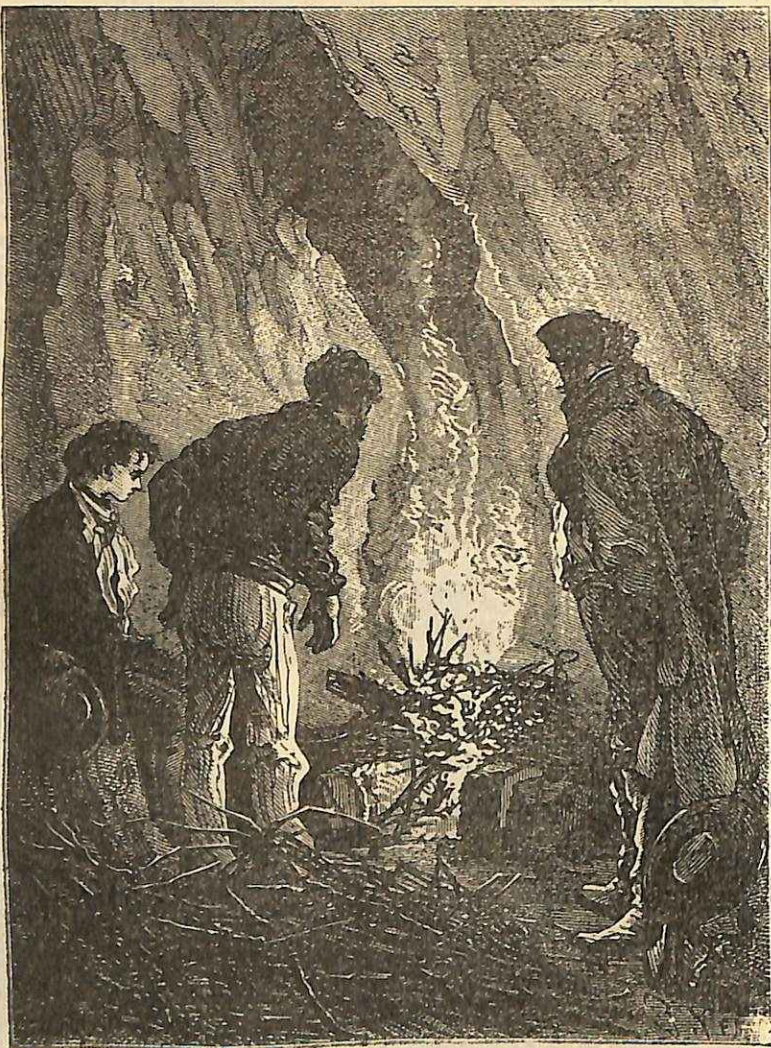
Στής έξη, τή στιγμή που έδασίλευε ο ήλιος πίσω από τά ψηλά βουνά, ο Χάρμπερτ, που τριγύριζε άνήσυχος στήν ακρογιαλιά, είδε από μακριά τόν Νάβ και τόν Γεδεών Σπίλεττ.

Εγύριζαν μονάχοι! Τó παιδί αισθάνθηκε άνέκφρα- στη λύπη. Νά πού ο ναύτης δέν έγελάσθηκε στο προαί- σθημά του: 'Ο μηχανικός Κύρος Σμιθ δέν βρέθηκε πουθενά!

Μόλις έφθασε ο δημοσιογράφος, κά- θησε 'ς ένα βράχο χωρίς νά πη λέξι. Κατακουρασμένος, καταπεινασμένος, δέν μπορούσε ούτε νά μιλήσει... 'Όσο για τόν Νάβ, τά κόκκινα μάτια του έδειχναν πόσο είχε κλάψει' αλλά και νέα δά- κρυα, πού δέν μπόρεσε νά τά κρατήσει, έδειξαν πολύ καθαρά ότι είχε χάσει κάθε έλπίδα.

Σε λίγο, ο ρεπόρτερ διηγήθηκε τί έρευνες είχαν κάνει, για νά βρουν τόν Κύρο Σμιθ. 'Ο Νάβ και αυτός είχαν διατρέξει τήν ακτή σε διάστημα όκτώ

μιλλίων, δηλαδή πολύ πέραν από τó σημείο, όπου είχε πέσει τήν πρώτη φορά τó αεροστάτο και όπου είχαν εξαφανισθή ο μηχανικός και ο σκύλος Τόπ. 'Όλη ή άμμουδιά ήταν έρημη. Κανένα ίχνος πουθενά, καμμία πατημασιά, κανένα χαλίκι φρεσκογυρισμένο, τίποτε πού νά δείχνει ότι από 'κει πέρασε άνθρωπος ή σκύλος. Κ' ή θάλασσα ήταν έρημη όσο κ' ή ακτή. 'Εκει βέβαια, καμμία εκατοστή πόδια από τήν ξηρά, ο μηχαν- νικός θά βρήκε τόν ύγρό του τάφο...

«Σε λίγο τó ξύλο έτριξαν χαρωπά και μία ζωηρή φλόγα...»

Τήν στιγμή εκείνη, ο Νάβ έσηκώθη και μ' όση δύναμη διατηρούσε άκόμη, άρχισε νά φωνάζει σάν τρελός:

— 'Όχι! δέν πέθανε! 'Όχι!...Αυτός; δέν είναι δυνατό!.. 'Εγώ, έσύ, ένας άλ- λος, όποιοςδήποτε, μάλιστα! αλλά αυτός ποτέ! Είνε άνθρωπος ικανός νά ξανα- γυρίσει κι' άπ' τόν 'Αδη!

'Επειτα, σά νά λιποθυμούσε, έψιθύ- ρισε:

— 'Αχ! δέν μπορώ πιά!

— Ο Χάρμπερτ έτρεξε κοντά του.

— 'Εννοια σου, Νάβ, τού είπες, και θά τόν ξαναβρούμε! 'Ο Θεός θά μάς τόν ξαναδώσει... 'Αλλά σύ τώρα θά πει-

νάζε...Φάγε, φάγε λίγο, σε παρακαλώ...

Και λέγων αυτά, ο μικρός έπρόσφερε στόν μαύρο μερικούς λιθοδόμους. 'Ο Νάβ είχε νά φάγη από πολλές ώρες, άλλ' άρνήθηκε. Χωρίς τόν κύριό του, δέν μπορούσε, δέν ήθελε νά ζητήσει!

— 'Όσο για τόν Γεδεών Σπίλεττ, αυ- τός εκατάπιε όσα μαλάκια τού έδωσαν. 'Επειτα ξαπλώθηκε στόν άρμιο, κοντά σ' ένα βράχο. 'Ηταν εξαντλημένος, αλλά ήρεμος.

Τότε ο Χάρμπερτ τόν έπλησίασε, τόν έπιασε από τó χέρι και τού είπες:

— Κύριε Σπίλεττ, έμείς βρήκαμε ένα άσυλο, όπου θά ήσθε καλύτερα παρά έδω έζω. Νυχτώνει. 'Ελάτε νάναπαυήτε κι' αύριο βλέ- πομε...

Ο ρεπόρτερ έσηκώθη και, οδηγούμενος από τó καλό παιδί, ξεκίνησε για τά Καμίνια.

Τήν στιγμή εκείνη, ο Πέγκροφ τόν έπλησίασε και, με τó φυσικώτερο ύφος τού κόσμου, τόν ρώτησε μή- πως και τυχόν είχε άπάνω του κανένα σπίρτο.

Ο ρεπόρτερ στάθηκε, έ- ψαξε τής τσέπες του, δέν βρήκε τίποτα και είπες:

— Είχα, άλλ' άναγκά- σθηκα νά τά πετάξω όλα...

Ο ναύτης έφώναξε τότε τόν Νάβ, τού έκαμε τήν ίδια έρώτηση: κ' έλαβε τήν ίδια άπάντησι.

— Κατάρα! έφώναξε ο Πέγκροφ άκράτητος.

'Ακουσε τή λέξι ο ρεπόρ- τερ και τόν έπλησίασε.

— Δέν υπάρχουν λοιπόν σπίρτα, ούτε ένα; τόν ρώ- τησε.

— Ούτε ένα, κ' έπομέ- νως ούτε φωτιά.

— 'Αχ, έφώναξε ο Νάβ, άν ήταν έδω ο κύριός μου, θά μάς άναβε και φωτιά!

Οι τέσσαρες ναυαγοί έστάθηκαν κ' έκυττάζοντο σιωπηλοί. Πρώτος έ Χάρ- μπερτ έλυσε τή σιωπή, λέγων:

— Κύριε Σπίλεττ, σείς καπνίζετε και πάντα έχετε σπίρτα έπάνω σας. 'Ισως δέν έψάξατε καλά. Κυττάξτε ά- κόμη. Κ' ένα μόνο σπίρτο θά μάς έφθανε.

Ο ρεπόρτερ έψαξε πάλι τής τσέπες τού πανταλονιού του, τού γιλεκιού του, τού έπανωφοριού του και τέλος, πρós μεγάλη χαρά τού Πέγκροφ και πρós μεγάλη έκπληξι δική του, αισθάνθηκε ένα ξυλαράκι χωμένο στή φόδρα τού γε- λεκιού. Τά δάκτυλά του τó έπιασαν μέσ'

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΙΣΙΟΔΟΣΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΜΑΣΤΕ μα- ζεμένοι ό- λοι 'ς τήν τραπεζαρία ενός φιλό- ξενου σπι- τίου. 'Ηταν μια άπό τής φοβερέτης γεμιάτες ά- γωνία, τής κ ρ ί σ ι -

από τó ύρασμ, αλλά δέν μπορούσαν νά τó βγάλουν. Θά ήταν βέβαια σπίρτο κ' ένα, μονάκριβο. 'Επρεπε λοιπόν νά β- γ- χωρίς νά τριγυρίσει τó φωτόφορό του. — Μαρνίστε έμένα; έτρώττεινε ο Χάρμπερτ.

Και με μεγάλη έπιτηδειότητα πραγ- μτικώς, ο μικρός κατόρθωσε νά βγάλει τó ξυλαράκι, τó ευτελές και πολύτιμο έ- κείνο πρᾶγμα, χωρίς νά τó σπάσει, χωρίς νά τó τρίψει, άκέραιο κι' άπείρακτο.

— 'Εγώμ' ένα σπίρτο! έφώναξε με χαρά ο Πέγκροφ' είναι τó ίδιο σά νά- χαμε ελόκληρο φώτωμα!

Πήρε τó σπίρτο και με τούς συντρό- φους του, μπήκε στα Καμίνια.

Τό ξυλαράκι εκείνο, πού ετής κατοι- κημένες χώρες τó πετούν με τή μεγα- λύτερη άδιαφορία, σάν πρᾶγμα χωρίς καμμία αξία, έδω έπρεπε νά τó μετα- χειρισθούν με τή μεγαλότερη προσοχή και προφύλαξι. Ο ναύτης έδεδαιώθηκε πρώτα ότι τó σπίρτο ήταν στεγνό. 'Ε- πείτα είπες:

— Μας χρειάζεται και χαρτί.

— 'Ορίστε! άποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ.

Και, ύστερ' από κάποιο δισταγμό, έσχίσε ένα φύλλο από τó σημειωματάρι του.

— 'Ο Πέγκροφ τó πήρε κ' εκάθησε σταυ- ροπόδι μπροστά στο τζάκι. 'Εκει, με- ρικά ξερόχορτα, φύλλα, κλαδάκια και ρείκια, μπήκαν κάτω άπ' τά κούτσουρα και τοποθετήθηκαν σε τρόπο ώστε νά μπορέσει ο άέρας νά κυκλιοφορή εύκολα και νάνάψουν γρήγορα τά ξύλα...

Τότε ο Πέγκροφ έδίπλωσε τó χαρτί σάν χωνί, — όπως κάνουν οι καπνιστάι για νάνάψουν τήν πίπα τους όταν φυσά, — και τó έχωσε ανάμεσα στα ρείκια.

'Επῆρε έπειτα ένα χαλίκι πλατύ, όχι όμως και τόσο λεϊό στήν επιφάνεια, τó έσκουπισε προσεκτικά και, χωρίς νά κτυπά και πολύ ή καρδιά του, έτριψε έλαφρά έπάνω 'ς αυτό τó χαλίκι τó σπίρ- το, κρατών τήν άναπνοή του.

Τό πρώτο τρίψιμο δέν έφερε άποτέλε- σμα. 'Ο Πέγκροφ, φαίνεται, δέν τó είχε πατήσει, αρκετά δυνατά, από φόβο μή- πως τριγυρίσει τó φωτόφορο.

— 'Όχι, δέν θά μπορέσω, είπες. Τό χέρι μου τρέμει...Κι' άν χαλάσω τó σπίρτο;...Δέν μπορώ, δέν θέλω!

'Εσηκώθηκε τότε κ' έβαλε τόν Χάρ- μπερτ νά τόν άντικαταστήσει.

Ποτέ βέβαια στή ζωή του δέν έδοκί- μαξε τόση συγκίνηση ο μικρός! Η καρ- διά του κτυπούσε δυνατά.

Ούτε ο Προμηθεύς, όταν έπήγαινε νά κλέψει τó πῦρ από τόν ουρανó, δέν θά ήταν τόσο συγκινημένος! 'Όμως δέν έ- δίστασε περισσότερο κ' έτριψε τó σπίρτο στο χαλίκι γοργά.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

μ ε ς εκείνες ημέρες τού Δεκεμ- βρίου, πού κανένας άνόμα δέν ή- ξερε τί θά γίνη, πού μικροί και με- βάλοι φοβούνταν χίλια κακά και πού ή έλπίδα μιας διορθώσεως, μιας γαλήνης, έστω και προσωρινής, ήταν άμυδρότατη σε κάθε ψυχή... 'Εξαφνα, ένα κορι- τσάκι έπτά χρονών, πού εκήνταξε πολ- λήν ώρα από τó παράθυρο στο δρόμο, μπήκε μέσα και μάς φώναξε με πεποί- θησι:

— Τίποτα δέν θά γίνη! Ούτε πό- λεμος, ούτε βομβαρδισμός, ούτε πείνα. Μή λέτε, γιατί όλα θά πάνε καλά. Θά τó ίδητε!

— Ειρήνη λοιπόν; τή ρώτησε κά- ποιος από μάς, λιγάκι κοροϊδευτικά.

— Ειρήνη κι' ήσυχία, —χαρά και ευ- τυχία! άποκρίθηκε τραγουδιστά ή μι- κρούλα άπτότητη.

— Και πού τó ξέρεις έσύ; Μήπως μιλούσες τώρα από τó παράθυρο με τόν κ. 'Ελλιοτ;

— 'Όχι!

— Με τόν κ. Ντεμίντωρ τότε;...

— Ούτε. Δέν τούς γνωρίζω έγώ.

— 'Αλλά;...Πώς, από ποιόν, από τί έσχημάτισες άξαφνα αυτή τήν ώραία πεποίθησι;

Η μικρούλα τότε έξηγήθη:

— Νά, είδα από τó παράθυρο νά κου- βαλούν παιχνίδια! 'Ενα πλήθος παι- χνίδια για τά καροτσάκια και τά μαγα- ζάκια. Θά πη λοιπόν πώς θά γίνη Πρω- τοχρονιά. 'Αν δέν ήταν νά γίνη, θά έφρόντιζαν από τώρα για παιχνίδια; Και άφού θά γίνη Πρωτοχρονιά, και θά πάρουμε τά δώρα μας, και θαλλάξωμε τής ευχής μας, μπορεί νά μῆν πάνε όλα καλά; Νά το!

Οι μεγάλοι γελάσαμε χωρίς νά θέ- λουμε. Η παρατήρησι τής μικρούλας δέν ήταν βέβαια τó άκρον ζω τόν τής λογικής, έβγαινε όμως όλοισα από τήν άστεϊρευτή πηγή, από τήν άνε- ξάντλητη παρακαταθήκη τής παιδικής αϊσιοδοξίας. Γι' αυτό είχε μια παράξενη επίδρασι και σε μάς τούς μεγάλους, τούς φοβισμένους ή λυπημένους, και γι' αυτό μάς έδωσε λίγη χαρά και λίγη έλπίδα...

Γιατί όχι; Πόσες φορές ένας άφελής λόγος παιδιού παρηγορεί κ' έγκαρδιώνει: καλύτερ' από κάθε σοφό λόγο με- γάλου! 'Ενας φίλοςτος παρατηρεί, ότι ή «ζωτική δύναμις» τών παιδιών είναι τόσο μεγάλη, ώστε πολλές φορές αυτά μάς παρασύρουν και μάς κάνουν νά σκε- πτόμαστε με τó μυαλό τους και νά βλέ- πουμε τόν κόσμο με τά μάτια τους. 'Αλλά τότε, ίσα-ίσα, δυναμώνουμε και μείς. Γιατί γινόμαστε πύο χαρούμενοι, πύο φαιδρío, πύο ευέλπιδες, πύο αϊσιόδο- ξοι. Κι' όλ' αυτά, για τόν άνθρωπο είναι δύναμις. 'Αλλως τε, στήν ψυχή κάθε μεγάλου, κοιμάται άπ' τά παλιὰ τά χρόνια ένα παιδί, πού για νά ξυ- πνήσει, άρκεί ο άπρόοπτος λόγος ενός παιδιού. 'Ετσι και 'μείς πού παρηγορη- θήκαμε μια στιγμή με τó λόγο τής μι- κρούλας, είχαμε ξαναγίνη παιδιά. 'Ε- βλέπαμε τόν κόσμο με τά μάτια τής και σκεπτόμαστε με τó μυαλό τής. Και σιγά-σιγά, τó συμπέρασμά της άρχισε νά μῆ μάς φαίνεται τόσο παράλογο: 'Αφού είχαν όρεξι άνόμα νά κουβαλούν παιχνί- δια, είκοσι 'μέρες πρίν από τήν Πρω- τοχρονιά, είχαν βέβαια σκοπό νά κάμουν Πρωτοχρονιά. Κι' άφού θά γίνονταν Πρωτοχρονιά, πώς μ πο ο ο σ ε νά γίνη μαζί και πόλεμος, και βομβαρδι- σμός, και πείνα, και ό,τι άλλο κακό; 'Α, μπά! όλα θά πήγαιναν καλά...

...Τήν παραμονή, ετήν έδών Αϊόλου, σε μια άτελείωτη παραταξι από καρρο- τσάκια και τραπεζάκια, τά είδα κ' έγώ εκείνα τά παιχνίδια πού κουβαλιούνταν είκοσι μέρες πρίν. Κουκλές, κουκλί- σπιτα, στρατιωτάκια, καραγκιόζηδες, τόπια, ρούσκα, ταμπουράκια, ροκάνες, σφυρίκτρες, άρπάζονταν από χιλιάδες παιδάκια, χαρούμενα κ' ευτυχισμένα. Και τότε θυμήθηκα τόν καλό λόγο τής μικρούλας. Νά πώς άλήθευε ή προφη- τεία τής, νά πώς δέν τή γέλασε τó παι- δικό της προαίσθημα. 'Εγινε Πρωτο- χρονιά, χωρίς νά γίνη κανέν' άλλο φο- βερó. Και τά παιδιά πήραν τά δώρα τους, κ' όλοι έκοψαν τήν πῆττα τους, κ' έδοκίμασαν τήν τύχη τους, κ' ευχή- θηκαν ο ένας τόν άλλο κ' είπαν: «Δό- ξά σοι ο Θεός, και τού χρόνου καλλί- τερα!»

Είχας δικη, καλή μου μικρούλα, νά έλπίσης, κ' έμείς είχαμε άδικό νά φοβόμαστε. Η αϊσιοδοξία δέν πρέπει νά μάς άρίνη ποτέ. Βλέπομε τόν κόσμο και σκεπτόμαστε καλύτερα, όταν τó κάνουμε με τά μάτια και με τó μυαλό τών παιδιών!

Σας άνατάσσει

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Και μού διηγήθηκαν όλη την ιστορία του συντρόφου, που τους τον άρπαξε ή θάλασσα. Ήταν θαύμα, μού είπαν, πώς δεν έχάθηκαν όλοι τους, γιατί χίλιες φορές, εκείνη την ημέρα, το κουττερ ξεκινούσαν να βουτιάξουν.

— "Αν βρίσκαμε εδώ το πτώμα του μικρού εκείνου Ιταλού, έπρόσθεσαν, θα το κάναμε την κηδεία του, γιατί ή-ταν καλό παιδί το καίμενο.

— "Ατυχό όμως! είπεν ό ένας από τους δυό ναύτες! έχασε μία τύχη για να πνιγί! Φαντάσου, ότι άμέσως μόλις γυρίσαμε στο λιμάνι, δυό ξένοι, που μιλούσαν τάγγλικά τ σά τ ρ α - π ά -

τρα, μās ρώτησαν αν γι' αυτόν.

« Μήπως ξέρετε ένα παιδί, μās είπαν, δι' από τη Σικελία, έναν κά-ποιο Φραντζίσκο Καζάλε; »

"Α, πρέ-πει να λυ-πήθηκα ν πολύ, ό-ταν άκου-σαν, ότι

είχε πνιγί! Ήσ'αα εκείνη την ημέρα. Είδα εγώ τα μούτρα που έκαμαν. Και στοχαζόμαι, —δεν μού το είπαν, άλλ' αυτή είνε ή γνώμη μου, —ότι θα είχα νά το δώσουν τίποτε παράδες, μιά πολλούς παράδες...

— "Εγώ δεν το πιστεύω! είπε ό άλλος ναύτης. Έκεινος ό κρεμανταλάς, ό σημαδεμένος, με το χέρι που τούλει-παν όλα τα δάντυλα, δεν ήταν από τους ανθρώπους που δίνουν παράδες.

Μού φάνηκε από εκείνους που παίρνουν για τον έαυτό τους... "Ας είνε! έχω την ιδέα πώς ό Φραντζέσκος δεν έχασε τίποτα, που δεν έγνωρίσε τους δυό ξέ-νους που τον έγύρευαν.

— Και τί απέγειναν αυτοί οι δυό ξένοι; ρώτησα, κάνοντας τον αδιάφορο.

— "Ω! μιά όλόκληρη εβδομάδα τρι-γύριζαν στο λιμάνι και ρωτούσαν όποιον έβλεπαν για τον πατριώτη τους. Δες και δεν μπορούσαν να το πιστέψουν πώς πνιγίηκε το δυστυγμένο το παιδί. . . . Τέλος πάντων, είδαν και άπείδαν και φαίνεται πώς το πίστεψαν. Τότε πήραν την άπόφασί τους. Και σε λίγο καιρό,

είδα τον μεγαλύτερο από τους δυό εκεί-νους άσχημηνθρώπους, στη βάρκα ενός άμερικανικού βαποριού. Από εκείνη την ημέρα, δεν ξαναγράφηκε ούτε αυτός, ούτε ό άλλος. Μās ξεφορτώθηκαν βέβαια κ' έφυγαν για την Άμερική. "Ε, ώρα τους καλή!

Μού ήλθε μεγάλη επιθυμία να χα-ροποιήσω τους δυό εκείνους καλούς ναύ-τες, φανερώνων 'ς αυτούς ότι ό Φρα-τζέσκος ήταν ζωντανός και ότι όσην ώρα μού μιλούσαν γι' αυτόν, τους κρυ-φοκύτταζε από το παράθυρο της κουζί-νας... Δεν έτόλμησα όμως να αναλάβω την ευθύνη της άποκαλύψεως του μυ-στικού, αν και ήμουν υπερβέβαιος τώρα, ότι ό Φραντζέσκος δεν είχε πιά να φοβάται τίποτε από τους Μπαρμπού-τζηδες. Περιωρίσθηκα λοιπόν να τους

μπαίνη καθ' έθεομάδα στη βάρκα και να προϋπαντά το βαπόρι μού μās έφερνε τα τρόφιμα και το ταχυδρομείο.

Ήταν τόσο άρρωστος μού μās κ' ή ζωή στο νησί: του άρρεσε τόσο, ώστε δεν είχε καμμιά διάθεσι να ποη να ξα-ναγίνη ψαράς.

— "Αργότερα, μās έλεγε, αργότερα βλέπουμε... Είμαι τόσο ευχαριστημένος μαζί σας! "Ας μείνω ακόμη λίγο αν το επιτρέπετε...

Έννοείται, ότι το επιτρέπαμε μ' όλη μας την καρδιά.

Κάπου-κάπου μās έλεγε, ότι θέλει να πάη στο Νόρθπορτ, για να δηλώσει ότι ζή και για να ξαναϊδή τους παλιούς του συντρόφους. "Αλλά ή έδωκα άδεια περνούσαν χωρίς να το άποφασίξω.

Ό καυμένος ό Φραντζέσκος! "Αν και τον ξεφορτώθηκαν οι Μπαρμπούτ-ζαδες, δεν έννοούσε να ξίση ακόμη το νησί: μού τον είχε σώσει.

(Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Β'. — ΡΗΓΑΣ ΒΕΛΕΣΤΙΝΛΗΣ (ΦΕΡΑΙΟΣ)

[Διάλεξις του κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου]

Ό εκ του Θεσσαλικού Βελεστινίου, του αν-τικαταστήσαντος τās αρχαίας Φεράς, Ρήγας ό Βελεστινλής, υπήρξεν ό πρωτομάχης του Γέ-νους. Έστραγγαλίσθη τή 1798. Τα ποιήματά του δεν έχουν τόσο τεχνικήν αξίαν, όσον ιστο-ρικήν, έθνικήν σημασίαν. Ό Θούριος του Ρήγα είνε ή Έλληνική «Μασσαλιώτης».

— "Από τον "Θούριον"

Ός πότε, παλικάρια,
Νά ζούμε στα στενά,
Μονάχοι σά λεοντάρια
Στης ράχης, στα βουνά;

Κάλλιο ν'αι μιάς ώρας
Έλευθερη ζωή,
Παρά σαράντα χρόνια
Σκλαβιά και φυλακή.

Έλάτε μ' ένα ζήλο
Σε τούτον τον καιρό,
Νά κάμουμε τον όρκο
Έπάνω στο σταυρό.

Συμβούλους προκομμένους,
Με πατριωτισμό,
Νά βάλουμε εις όλους
Νά δίδουν όρισμό.

Οί νόμοι νάναι ό πρώτος
Κι' ό μόνος οδηγός
Και της Πατρίδος ένας
Νά γένη Άρχηγός.

Γιατί κ' ή άναρχία
Όμοιάζει την σκλαβιά.

Κάλλιο για την Πατρίδα
Κανέναν να χαθή,
"Η να κρεμάση φούντα
Για ξέγον στο σπαθί.

Ο ΚΩΦΑΛΛΟΣ

[Συνέχεια και τέλος! Έδε σελ. 49].

Κ' έγγραφε στην πλάκα:

« Ακολούθητέ μας κι' αύριο τή πρωί θά σε πώμε μείς στην πατέρα σου τον Χάνο. Θά σ' έπιαναν οι χωροφύλακες, αν έβγαίνες μονάχος σου από την κλει-σούρα. »

Ό μικρός εδιάβατε αυτά τα λόγια και χαμογέλατα περιφρονητικά, κτυπών με το χέρι του το πιστόλι και το μαχαίρι της ζώνης του, σά να ήθελε να πη: « Μ' αυτά εγώ δεν φοβούμαι κανένα! »

— Μπράβο, μικρέ! έκαμε ό Μπάρ-τολος. Είσαι άξιο παιδί του πατέρα σου!

Έξελίγησαν από κάτι στενά και σχε-δόν αδιάβαστα μονοπάτια. Πότε γλυσ-τρούσαν κάτω από βράχια, πότε σκαρ-φάλωναν σαν τα γίδια. "Α, ήταν καλά κρυμμένοι οι Μορέσκοι στο λημέρι τους, όπου έφθασαν σε λίγο.

Ήταν σά μιά σπηλιά, μ' ένα μόνο-πάτι γεμάτο προσκόμματα. Ό ένας από τους άδελφούς έπήγαινε μπροστά, για να φέγγη στους άλλους με το κλεφτο-φάναρο.

Μπήκαν σε μιά μεγάλη σάλα. που την άέριζαν διάφορες ρωγμές του βρά-χου και την έρωτίζε μιά λάμπα. Στη μέση ήταν ένα τραπέζι και γύρω σκα-μνιά. Έπάνω στο τραπέζι άχνιζε μιά σουπιέρα γεμάτη.

— "Ε, μάννα! που είσαι; έρώναζε ό Μπάρτολος.

Από μιάν άλλη κάμαρα, κι' αυτή χωμένη στο βράχο, βγήκε μιά γρηά κου-ρελιάρα και τόσο φορτωτά άττημη, ώστε άμα την είδε ό μικρός Χάνος, έτρόμαξε.

« Χαλισμένοι, άποκοιμήθη-καν... » (Σελ. 57, στ. 6'.)

"Αλλά κ' ή γρηά έδειξε έκπληξι, άμα είδε το παιδί.

— Τ' είν' αυτό; ρώτησε.

— Είνε γιός του φίλου μας Χάνου, μάννα, είπε ό Μπάρτολος, ό μικρός του κωφάλλος. Μπορείς να μιλάς, "δεν ά-κούει; βροντή. Τί χαμπάρια;

— Ό τελωνοφύλακας δεν θέλησε ση-μερα να φάη άποκρίθηκε ή γρηά.

— "Ας τον, είπε ό Μπάρτολος, ή άρεξί! θά του ξαναόρθη.

Έκάθηταν στο τραπέζι. "Αλλά ό μι-κρός Χάνος έδειχνε μεγάλο τρόμο μπρο-στά στο μοχθηρό βλέμμα της γρηάς, αυτός που δεν είχε φοβηθή μπροστά στους τρεις κακούργους!

Άρξο άπόφαζαν, ή γρηά έβχλε στο τραπέζι τρία τσιμπούκια για τους γιούς της κ' ένα βάζο με καπνό. "Επειτα γέ-μισε ένα τσιμπούκι και για τον έκυτό της. Στην Άλβανία, καπνίζουν κ' ή γυναίκες. "Η ευχαρίστησι που της προξενούσε βέβαια το κάπνισμα, γλύκανε λίγο το πρόσωπο της γρη-άς, γιστί και το παιδί φάνηκε ήσυχασμένο.

Κύτταζε τον πρό-στυχο καπνό που είχε το βάζο κ' έκαμε μορ-φασμό περιφρονήσεως. "Επειτα έτρεξε στο σκακουλί του, το άνοι-ξε, έβγαλε από μέσθ ένα πακέτο καπνό της Άνατολής και το έ-δωσε στο Μπάρτολο, ενώ ριλούσε τα δάντυ-λά του, σά να ήθελε "Ό μικρός ξαναγύρισε άκολουθούμενος από έναν άνδρα. » (Σελ. 57, στ. 6'.)

— Νά καπνός για φίλημα!

— Καλή ιδέα, είπε ό Μπάρτολος, άς τον δοκιμάσουμε λίγο.

Οί τρεις άδελφοί κ' ή γρηά έγέμι-σαν από τον καπνό του Χάνου της με-γάλης τους πίπες, κ' ύστερ' από της πρώ-της τραχηλίας, όλοι γελούσαν ευχαρι-στημένοι. Ήταν, αλήθεια, ένας πολύ γλυκός, μυρωδάτος καπνός.

Έγέμισαν και δεύτερη φορά της πί-πες τους, όμως κανέναν δεν έκάννιτε τη δική του ως το τέλος:

Χαλισμένοι κ' οι τέσσερες, ά-ποκοιμήθηκαν βαρεία στο τραπέζι.

Ό γιός του Χάνου άναστέναζε τότε βαθειά κ' ένα χαμόγελο εζώ-τισε το πρόσωπό του... "Επειτα πήρε τη λάμπα και πήγε στο βά-θος της κάμαρας, όπου έξαφανί-σθηκε στο σκοτάδι...

Σε λίγες στιγμές, ό μικρός κω-φάλλος ξαναγύρισε, άκολουθούμε-νος από έναν άνδρα, —τον τελωνοφύ-λακα Κάστια, που του είχε κόψη με το μαχαίρι του τα σχοινιά που τον έδέσμευαν. Τον πήρε από το

χέρι και τον έφερε μπροστά στους κοι-μισμένους κακούργους.

— Κοιμούνται βαρεία κι' ό ύπνος τους θά βασταξή είκοσι τέσσερες ώρες, μπαμπά! είπε ό μικρός κωφάλλος.

— Μπράβο, Ντισέβο! είπε ό Κάστι-ας, φιλών το γιό του. "Αφήτητες το θάνατο για να με σώσης!

— Μπαμπά, μή χάνωμε καιρό! ό-πέλαβε ό Ντισέβος. Έκάννιταν μιά μεγάλη δόσι χασίς. Αυτή τη στιγμή δ-

νειρεύονται και —δεν είνε καθόλου έπιζο-δοι. Νά τους δέσωμε γερά, για να τους βρούμε αύριο!

Πραγματικώς, τους έδεσαν όλους ευ-κολώτατα, κ' έπειτα πατέρας και γιός χόληκαν στη βαθειά νύκτα.

Την άλλη μέρα, το βράδυ, την ώρα που οι δεμένοι κακούργοι ξυπνούσαν, είκνοι χωροφύλακες έκαμαν είσβολή στη

σπηλιά, με το μικρό Ντισέβο, τον γιό του τελωνοφύλακα Κά-στια, που τους ώδη-γούσε.

— Μās πρόδωκαν! μās έπιασαν! ούρλι-ασε ό Μπάρτολος, κε-ραυνοβολών το παιδί με το φλόγινο βλέμ-μα του.

— Ναί, άποκρίθη-κε ό Ντισέβος, είνε φοβερό πράγμα ό κω-φάλλος... όταν άρχί-ση να μιλά!

Οί κακούργοι έβλε-παν, πολύ άργά, πώς τους είχε γελήσει ένα ήρωϊκό παιδί, που δεν έδίετασε να έκ-θέση τη ζωή του, για να σώση τον πα-τέρα του.

(R. Lightone)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΗΛΗ

Τα μαργαριτάρια της Κλεοπά-τρας: — "Η διάτρητος Κλεοπάτρα έ-στοιχημάτισε κάποτε να προσφέρει εις τον Αντώνιον γεύμα άξίας δέκα έκα-τομμυρίων. Ό Αντώνιος έδέχθη τον στοίχημα, βέβαιος ότι δεν ήτο δυνατόν να υπαράξη τόσο πολυδάπανον γεύμα.

Κατά τα επιδόρπια όμως, ή βασί-λισσα, ή όποία έφορούσεν εις ταυτιά δύο θαυμασίους μαργαρίτας, άμυθήτου άξίας, διάταξε να της φέρουν άγγείον με όξος δοιμό. "Απέσπασε τότε το ένα της ένώτιον και το έβρισεν εις το όξος, άμα δε ό μαργαρίτης διελύθη, —διότι οι μαργαρίται διαλύονται εις το όξος, —τό έπτε. Ούτως ό Αντώνιος ώμολό-γησεν ότι έχασε και έμπόδισε την βασί-λισσαν να πιη και τον άλλον μαργαρίτην.

* * *

Σάντρα μιάς μεταφράσεως: — Κάποτε, πρό πολλών ετών, έδημοσι-εύθη εις το Άργιστόλι από "Ιθακήσιον λόγιον, μία μετάφρασις του Δάντου. "Άλλος λόγιος, Κεφαλλην, ό όποιος εύρε την μετάφρασιν φοικώδη, την έσα-τύρισε διά του παροικιώδους τετραστίχου. "Ενας Θιακός, καθώς γνωρίζουν όλοι. Χωρίς κανένα λόγο και αίτια, "Εστράξε σάν τραγί και δημοσία Τό δούτυχο το Ντάντε στ' Άργιστόλι.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ζομαι αυτά: «ὅλα τὰ σπίτιζ γίνονται, όταν φθάνη τὸ φύλλον» καὶ συχνὰ ἐπεμδύνουν αἱ «Μεγάλοι Δυνάμεις» διὰ νὰ εἰρηνεύσουν οἱ μικροί.»
Υποβόρυνον Ἀμυναν (δρ. 250) στείλει τὴν μετὸν ὑπέρβην) Φιλοπάριδα (Ἑλληνοπού-
λαν (στείλει σύ, καὶ ἂν εἴη καλόν, θὰ παραβλέ-
ψω) Ἐμ. Ν. Βερ. (πρῶτον, δὲν ἐπιτρέπεται
χωρὶς ψευδώνυμον) δευτέρον, οἱ στίχοι δὲν εἶνε
καλοί.) Γερμανόπαιδα (ἔστειλα κ' ἐκράτησα ση-
μεῖωσιν) Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακίου (ὄχι,
ἀντιγραφὰς δὲν θέλω) Τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶ-
ρος (νὴ καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις) Διά-
τοντα Ἀστέρα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπά-
θωμα) Μουρὶς (ἐλήφθη ἀργία· εἰς τὴν διάθε-
σίν σου λεπτὰ 30) Ἀθάνατο Ναυτάκι, Ἑλ-
ληνικὸν Χώμα, κτλ. κτλ.

Αὐτόνομον Ἡπειρον, Χαρ. Χ. Νικολετ.
(βραβεῖον ἔστειλα.)

Διαβήτην, Α. Ε. Δεδ., Χρυσὴν Α. Σ., Πύ-
ρινην Ματιάν, Πειραιήν τοῦ Αἰγαίου (ἔστειλα)
Ἀκτὴν, Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης, Ἐ-
ωσφόρον, Ταῖγετὴν, Πάροκον (ἔλαβον, εὐχαριστῶ).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς, ἔλαβον μετὰ τὴν 9ην
Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 1620ν Διαγωνισμοῦ
Δεκεμβρίου-Μαρτίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Ἀπριλίου.

72. Δεξιόγραφος

Ἀνώμαλον ἐπὶ ῥα ῥήμα
Κι' ἀρχαῖον τόπον, ἱερὸν
Κι' ἀπὸ τὰ δύο παραχρῆμα
Προδότην εἶδα ἱστορικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὀνειροῦ

73. Συλλαβογράφος

Ἐν γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
Ἐπὶ γνωστοῦ πλανήτου,
Ὁ καὶ κἀμὴ νῆανδρῶση
Ἡ χρυσταλλένια βρύσι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νοσταλγοῦ

74. Στοιχειόγραφος

Εἶμαι μάγοι, —πίστεψέ το,
Δὲν στὸ λέγω χωρατὰ,
Νὰ, στὰ μάτια σου μπροστὰ
Κόσμος ζῶον τὸν λαίμω
Καὶ τὸ κἄνω ποταμὸ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὐρίου

75. Δημῶδες Αἶνιγμα

Ὁ γυῖός μου ὁ Κοντοδόδωρος
Πολλὰ ζωνάρια ζώνει.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑγγλεζάκι

76. Πυράμις

+ Οἱ σταυροὶ ὄνομα ἀποστόλου.
* + * = Ἀγρίον ζῶον.
* * + * = Μυστήριον.
* * + * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
* * * + * * * = Γυῖός τοῦ Δαυὶδ.
Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Α. Ἐλευθεροδάκη

77—81. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγκραμματισμοῦ,
ἄλλαι τίσαι λέξεις:

Υἱός, Χαρία, λεξιόν, νόθος, Ἄστρος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλομήτορος

82. Ποικίλη Ἀκροστιχὴς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτε-
λοῦν μυθολογικὴν νῆσον:

1, Θεὸς Ὀλύμπιος, 2, Κινητήριος δυνάμις,
3, Κράτος τῆς Εὐρώπης, 4, Ἀρχαία πόλις
τῆς Ἰταλίας, 5, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, 6, Θεὸς
Ὀλύμπιος, 7, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς, 8, Ἡρώς
Σπαρτιάτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φασκαμμά

83—85. Ἀστεῖα Παροράματα

1.—Τὰ ἡφαίστεια παράγουν φάδαν.
2.—Ἡ κλώσσα δὲν πρέπει νὰ παραβρέχη.
3.—Ὁ κ. Ὑπουργὸς δέρεται κατ' ἐκείτην
εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Θόλου

86. Ἑλληνοσύμφωνον

* - γ - ν - θ - γ - τ - ε - λ - τ - τ - ε
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλώρας

87. Γρίφος

οποποπο	οποποπο	
οπ	οπ	
οπ	οπ	
Εἶπε ρ' Εὐα λ'	οποπο	οπ
	οπ	οπ
	οπ	οπ
	οποποπο	οποποπο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοῦ τοῦ Βουνοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 44 φύλλου

565 Μελιγαλᾶ (μέλι, γάλα)—566. Ἀκρί-
Ἀκρί.—567. Φώκη-κωφή.

568. ΠΟΛΩΝΙΑ 569. ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ (γάλα,
ΞΕΝΟΦΩΝ κάλλος, φακός, ἄλγος, λόγος,
ΣΑΡΔΕΙΣ ὄγκος, σέλας.)—570. Εἰς
ΚΩΝΣΤΑΣ τὸ Λεξικόν.—571. ΡΑΚΙ-
ΠΡΕΒΕΖΑ ΝΑΣ (Ραδίος, Ἀληθής,
ΕΥΡΩΤΑΣ Κανία, Ἰανός, Νῆκος,
ΣΑΛΑΜΙΣ Ἀγαθός, Σκύτος.)—572.

Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δόμῳ.—573. Ὁραία χει-
μερινή ἡμέρα (ὦρα - α - νι με ρι - νι - η με ρα.)

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
ἑκάστος ἄδεν. δρ. 3—Χρυσὸδ. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905
ἑκάστος ἄδεν. δ. 7—Χρυσὸδ. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
ἑκάστ. ἄδεν. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἀγο τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμ-
βάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ
Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ
σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει γὰ
προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑ-
κάστον τόμον λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσω-
τερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στίχων
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον] μετὰ καὶ αἱ στοιχεῖα τῶν διπλάσιον, καὶ
μετὰ καὶ αἱ τριπλάσιον. Ἐλάχιςτος δρὸς
15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτερα τῶν 15 πλη-
ρῶνται ὥς νὰ ἴσων 15. Ὁ ὧ ρι σ τ ὅ σ τ ἰ
χ ὅ σ, ὅστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ καὶ αἱ
παρὰ τὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στίχων, ὑπολογί-
ζεται ὡς ἑξὲς λέξεις ἀπλᾶι.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι
ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[IZ'—40]

Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, ἀδίκως παραπονέθηκε. Μι-
κρά Μυστικὰ εἶχον ἀποστείλῃ ἀπὸ 14 Δε-
κεμβρίου. Τὴν 31 ἀπέστειλα ἐκ νέου.

Διόττων Ἀστὴρ

[IZ'—41]

Πατριωτικώτερον, ποιητικώτερον καὶ γενικῶς
ὥραιότερον ψευδώνυμον εἶνε

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΥ

ὅστις, ὑποστηρίζομενος ὑπὸ τῶν καλαισθητοτέ-
ρων συνδρομητῶν καὶ τριῶν ἰσχυρῶν συλλό-
γων, ἐξησφάλισε πανηγυρικὴν ἐπιτυχίαν.

[IZ'—42]

Ἀγαπητὸ μου ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ,
Σὲ ξαναγυρίσκω λοιπόν; Διαθέτω ὑπερεκα-
τὸν ψήφους. Καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ψῆφοι μου τῇ
δι' αἰσθῆσίν σου.

Με πολλὴν καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην.

ΜΟΥΡΙΖ

[IZ'—43]

Παιδιά! Δὲ σπληνίζομαι σὲ κομματικὴς ὑ-
ποστηρίξεις, ἀλλὰ στὴν καλαισθησίαν σας
καὶ τὴν προτίμησίν σας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ ὑποψήφιος

[IZ'—44]

Τὶς θὰ ἀρνηθῇ τὴν ψῆφόν του εἰς τὰ ὑπέρλαμ-
πρα ψευδώνυμα, τὰ ὑποστηριζόμενα ὑπὸ ὑ-
περτορῶντων μελῶν τοῦ ἐν Πειραιεὶ συλλόγου
«Νίκη»:

- 1) Ἀστέρα τῆς Δόξης
- 2) Ἀστέρα τῆς Νίκης
- 3) Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν
- 4) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες
- 5) Ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ
- 6) Δαυρεντὴν Πατρίδα
- 7) Νικητὴν τῆς Αὐρίου
- 8) Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων
- 9) Ὑπὲρ πάντα Ἑλλάς
- 10) Τραγοῦδι τῆς Δειτεριάς.

[IZ'—45]

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΟΥ 1916
ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΤΕ;
ΨΗΦΙΣΑΤΕ ΜΟΝΟΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥΣ!
ΚΑΤΩ Ο ΚΟΜΜΑΤΙΣΜΟΣ!

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (διὰ Πρωτεῖα),
Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, Ἀστὴρ τῆς Δό-
ξης, Ἀστὴρ τῆς Νίκης (ὑποψήφιοι Δημοψη-
φισματοῦ)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐμ. Ν. Βερνίκος, Εὐστ. Σ. Δά-
σιος, Κόνκος, Θ. Γιαννουλόπουλος, Αἰνὰ Π.
Σπάρη, Π. Π. Γιάλης, Ἰω. Α. Κουδούνας, Ν.
Β. Νικολόπουλος, Σπ. Νικολαΐδης, Μαχμουροῦ.
Ζωὴ Ἡαίτη, Ἐλένη Ἡαίτη, Ἑλληνοπούλου, Χ.
Ν. Μανωλάτος, Εἰρήνη Ρίσα, Γερμανόπουλος,
Ν. Ι. Ταμίης, Γρ. Κασσιμάτης, Ἀγ. Α. Γιολιάς,
Σεβ. Ἀναγνωστόπουλος, Σταυροῦλα Κατσούλη,
Γ. Α. Ἐλευθεροδάκης, Δημ. Π. Μπακούλας,
Ἰωάννα Θ. Μάρα, Ἐλενίτσα Κ. Εὐθυμίου, Γ.
Ι. Σκουρτῆς, Ἐυδίκος Ἐγνατίου, Γ. Ν. Μητσό-
πουλος, Α. Α. Ἀντωνιάδης, Α. Χόφμαν, Ε.
Χάρτμαν, Β. Ι. Κόλιας, Α. Λιάμπης, Ι. Πε-
λεκανός, Ἰδεῶδες Ἑλλάς

ΒΟΛΟΥ: Χ. Α. Ζήτης, Δ. Μικρός, Ι. Παλούκας.
ΚΟΝΙΣΤΡΑΣ: Β. Γ. Σιανίτης.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀναγνωστάκης Βασιλεὺς.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Νάπ. Φ. Ρουβεντῆς, Στ. Δ.
Σταματόπουλος, Νικ. Κ. Δροῦγκας, Ζωὴ Φ. Ρου-
βεντῆς, Μ. Κ. Δροῦγκας.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ὀλυμπία Γεωργιάδου.
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλαμάτας.
ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Σενόπουλος, Παρασκευὴ Γρ.
Καλλινοπούλου, Κωστούλα Γ. Παναγιωτο-
πούλου Κ. Α. Λόντος, Γ. Γ. Μαυρέτος, Ἑλλη-
νική Γῆ, Βαρβάρα Β. Ντρουκοπούλου (2).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Κ. Κουτάλης, Στ. Ν. Σαρρί-
δης, Μαρία Χρ. Ἀναγνωστοπούλου, Ἀντωνία Χ.
Κοροναίου, Θωμὰς Ι. Πολίτης, Στ. Α. Κατράκης,
Ματίνα Παυλάκη, Γεωργία Κ. Λάγα, Μ. Σταυ-
ρανοπούλου, Γρ. Ι. Ἀρμαυράνης, Α. Ποντίκης.
ΠΥΡΓΟΥ: Α. Β. Βαβάλης, Γ. Α. Τσερώνης,
Γ. Π. Λοκικόπουλος, Στ. Ι. Καλαβᾶς.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Νικ. Πετρούτσας, Μυρσίνη.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σταματῆς Στ. Καρόδη,
ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ: Ι. Α. Νικολαΐδης, Α. Τ. Κουφο-
μερτίος, Κωνστ. Π. Εὐφροσύνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα εἰς ἐτέθησαν
τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωσαν ἰξῆς τοῖς:
ΑἰΝΑ Π. ΣΠΑΡΗ ἐν Ἀθήναις, ΚΩΣΤΟΥΛΑ
Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πάτραις, καὶ
ΓΙΟΥΛΑ Κ. ΛΑΓΚΑ ἐν Πειραιεὶ αἱ ὅποια ἐ-
νεργάσαν διὰ τοῖς μῖνας ἀπὸ 1ης Φεβρουα-
ρίου, καὶ παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὰς διευ-
θύνσεις των.